

Arrest

nr. 302 071 van 22 februari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 mei 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DE WEVER en van advocaat T. LOYENS, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 november 2022 dient de verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar zus Z.M., die de Zweedse nationaliteit heeft.

Op 12 mei 2023 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten en onder de vorm van een bijlage 20 aan de verzoekster ter kennis werd gebracht met een aangetekende brief van 15 mei 2023. De bestreden weigeringsbeslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.11.2022 werd ingediend door:

Naam: Z. (...)

Voorna(a)m(en): T. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1966

Geboorteplaats: J. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg opnieuw gezinshereniging aan met haar Zweedse zus Z. M. (...) (RR: xxx). Betrokkene vraagt de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Er dient echter opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 24/11/2011 ononderbroken in België verblijft, dus is er geen risico van schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon. Evenmin kan uit de voorgelegde stukken afgeleid worden dat de referentiepersoon zou verhinderd zijn zijn recht op vrij verkeer uit te kunnen oefenen indien aan betrokkene geen verblijfsrecht zou verleend worden. Bovendien kwam de referentiepersoon van Zweden (RR 24/11/2011 Komende van: Stockholm/ Zweden IT 006), terwijl betrokkene van Italië (RR (...)) afkomstig is (cf. verblijfskaart die door betrokkene wordt voorgelegd). Onderhavige aanvraag werd gedaan op basis van art. 47/1, 1° van de wet. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat zij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2. van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds jarenlang gebruik maakt van haar recht op vrij verkeer.

In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de

referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst erop dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.

Gezien dit element reeds een determinerend motief is, waardoor niet kan gesteld worden dat hij het verblijfsrecht als ander familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden de overige elementen met betrekking tot het ten laste zijn en onvermogen die van belang zijn in onderhavige aanvraag, heden niet verder uitgewerkt.

Betrokkene toont niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoekster heeft tijdig een synthesememorie ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op grond van deze synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie op:

"II.- IN HOOFDORDE : ONONTVANKELIJKHEID DOOR GEBREK AAN MIDDEL

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.¹

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient

"Het verzoekschrift moet op straffe van nietigheid :

1° de naam, nationaliteit, woonplaats van de verzoekende partij, en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing bevatten;

2° de keuze van woonplaats in België bevatten;

3° de beslissing vermelden waartegen het beroep gericht is;

4° een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen;

5° de taal voor het overeenkomstig artikel 39/60 horen ter terechtzitting vermelden;

6° ingediend worden in het Nederlands of het Frans, afhankelijk van de taal van de behandeling zoals bepaald met toepassing van artikel 51/4;

7° ondertekend zijn door de verzoeker of zijn advocaat.

Verwerende partij stelt vast dat het verzoekschrift niet voldoet aan de vereiste onder 4°, meer bepaald de uiteenzetting van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep daar er geen middel wordt opgeworpen met de wettelijke bepalingen die geschonden zouden zijn. Deze vereiste wordt door artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet opgelegd "op straffe van nietigheid".

Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.²

Bij gebrek aan een middel is het beroep onontvankelijk."

3.2. Artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.”

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet wordt de ontvankelijkheid van het beroep en de middelen beoordeeld aan de hand van het initiële verzoekschrift.

In haar verzoekschrift had de verzoekster initieel het volgende aangevoerd:

“B. Nietigverklaring van de weigeringsbeslissing

De zus van mevrouw Z. (...) (stukken 3a en 3b), M. Z. (...), heeft een dubbele nationaliteit Zweeds-Marokkaans. Op grond van de Zweedse nationaliteit en het uitoefenen van haar recht op vrij verkeer is M. Z. (...) een burger van de Unie in de zin van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Een burger van de Unie heeft het recht op vrij verkeer binnen de Europese Unie. Gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, gelezen in het licht van artikel 3, lid 2 Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Burgerschapsrichtlijn) heeft inderdaad tot doel te zorgen dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon-Unieburger, in dit geval M. Z (...), niet geschonden wordt. De referentiepersoon-Unieburger mag zich niet ontmoedigd voelen om vrij naar een andere lidstaat te reizen.

DVZ stelt dat er geen risico is op een schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon-Unieburger aangezien zij reeds geruime tijd in België verblijft en reeds jarenlang gebruik maakt van haar recht op vrij verkeer. Deze redenering kan niet gevolgd worden. Noch de Vreemdelingenwet, noch de Burgerschapsrichtlijn stelt dat Unieburgers die reeds geruime tijd gebruik maken van hun recht op vrij verkeer minder recht zouden hebben op gezinshereniging. DVZ voegt zo een onbestaande vereiste toe. Het doet overigens niet ter zake dat mevrouw Z. (...) zich in Italië bevond alvorens naar België te komen en dat de referentiepersoon-Unieburger zich in Zweden bevond alvorens naar België te komen.

Mevrouw Z. (...) heeft in haar aanvraag tot langdurig verblijf in België op grond van gezinshereniging met haar zus, M. Z. (...), verschillende stukken voorgelegd om aan te tonen dat Mevrouw Z. (...) onvermogen is en was en dus ten laste is van M. Z. (...) in het land van herkomst. Zo heeft de referentiepersoon-Unieburger bijvoorbeeld geld overgeschreven naar mevrouw Z. (...) toen mevrouw Z. (...) zich nog in haar geboorteland, Marokko, bevond en toen mevrouw Z. (...) tijdelijk (wettelijk) in Italië verbleef (stuk 4) om haar te onderhouden vóór aankomst van mevrouw Z. (...) in België. DVZ legt de stukken - afzonderlijk en tezamen genomen - naast zich neer zonder ze te behandelen omdat het voorgaande element reeds determinerend zou zijn om de aanvraag te weigeren. Ten eerste zijn 'het ten laste zijn van de Unieburger' en 'het deel uitmaken van het gezin van de burger' twee afzonderlijke gronden voor gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet die niet als cumulatieve voorwaarden kunnen worden behandeld (artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet). Ten tweede verzuimt DVZ om de voorwaarden die effectief determinerend zijn, te behandelen. In een eerste beweging dient DVZ te beoordelen of mevrouw Z. (...) valt onder de noemer “de niet in artikel 40b/s, §2 bedoelde familieleden”. DVZ aanvaardt (impliciet) dat aan deze voorwaarde voldaan is. In een tweede beweging dient DVZ te beoordelen of mevrouw Z. (...), in het land van herkomst, (a) ten laste is van de referentiepersoon-Unieburger of (b) deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon-Unieburger. In dit geval zegt DVZ (a) gewoon niet te behandelen en negeert DVZ mogelijkheid (b) ook al legt mevrouw Z. (...) van beide mogelijkheden bewijsstukken voor in overeenstemming met artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet.

DVZ heeft dus een beslissing genomen die niet in lijn is met de voormelde bepalingen uit de Vreemdelingenwet in samenhang met de Burgerschapsrichtlijn. DVZ kon niet oordelen dat er geen risico was op een schending van het vrij verkeer voor M. Z. (...), de referentiepersoon-Unieburger. DVZ kon eveneens niet oordelen dat het de overige elementen aangehaald door mevrouw Z. (...) en de stukken daartoe neergelegd, niet behandeld dienden te worden. DVZ heeft haar beslissing als gevolg hiervan dus ook niet afdoende gemotiveerd overeenkomstig artikel 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Omwille van al deze redenen dient de beslissing van DVZ nietig te worden verklaard.”

3.3. Aldus blijkt dat de verzoekster zich uitdrukkelijk beroept op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna:

de wet van 29 juli 1991). Uit hetgeen in het verzoekschrift naar voor wordt gebracht, blijkt tevens dat de verzoekster nader toelicht waarom zij meent dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

De exceptie, opgeworpen door de verwerende partij in de nota met opmerkingen, wordt derhalve verworpen.

3.4. In de synthesememorie voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 47/1, 2°, 47/3, §2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. De Raad telt hierbij vast dat de verdere uiteenzetting in de synthesememorie op essentiële punten verschillend is van deze in het verzoekschrift.

Artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.”

In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt expliciet gesteld dat “in de synthesememorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden” (Parl. St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie “zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60” van dezelfde wet dat bepaalt dat “geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”. Het begrip ‘nieuw middel’ geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesememorie voor het eerst nieuwe “middelen”, dit is een voor het eerst in de synthesememorie aangevoerde schending van een rechtsregel, alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidende verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesememorie neer te leggen “waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”.

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoekster in de synthesememorie niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

De Raad stelt vast dat de verzoekster het enig middel op ongeoorloofde wijze uitbreidt in de synthesememorie.

Zij voegt vooreerst de volgende passages toe aan haar uiteenzetting in de in het oorspronkelijk verzoekschrift opgenomen vordering tot nietigverklaring:

“Art. 74/13 Vreemdelingenwet

DVZ beweert rekening te hebben gehouden met art. 74/13 Vreemdelingen recht en in het bijzonder het hoger belang van gezins- en familieleden. Dit klopt niet. Ten eerste beweert DVZ, zonder aan te geven op welke basis, dat T. Z. (...) geen deel uitmaakt van het kerngezin van M. Z. (...). Ten tweede verwijst het hoger belang niet naar het kerngezin, maar naar het gezins- en familieleden, dat duidelijk aanwezig was in Marokko, Italië en hier in België. Ten derde haalt DVZ hier de afhankelijkheidsrelatie aan tussen T. Z. (...) en M. Z. (...), terwijl het de voorwaarde van ten laste zijn niet behandelt onder art. 47/1, 2° en 47/3, §2 Vreemdelingenwet. Hierbij legt DVZ de bewijsstukken die T. Z. (...) heeft aangebracht naast zich neer, zonder er zelfs melding van te maken. Ten vierde betreft het hoger belang van gezins- en familieleden niet enkel kinderen. DVZ had dus niet zonder meer kunnen oordelen dat van T. Z. (...) als volwassen persoon verwacht mag worden dat zij elders een leven kan opbouwen.

Verder heeft T. Z. (...) zich verregaand geïntegreerd in België gedurende de periode dat ze hier al verblijft, door onder andere een voorlopig rijbewijs te behalen (stuk 1) en te slagen voor de test maatschappelijke oriëntatie (stuk 2).

Bijgevolg schendt DVZ art. 74/13 Vreemdelingenwet door geen rekening te houden met het hoger belang van gezins- en familieleden in de concrete feiten van deze zaak.”

In haar oorspronkelijke verzoekschrift had de verzoekster de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aangevoerd en had zij hierover bij de in het verzoekschrift opgenomen vordering tot nietigverklaring geen uiteenzetting naar voor gebracht. Het betreft dan ook een nieuw (annulatie)middel dat voor het eerst in de synthesememorie naar voor wordt gebracht.

De in het verzoekschrift opgenomen uiteenzettingen omtrent de “*schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten*”, doen hieraan geen afbreuk. Uit het verzoekschrift blijkt immers dat de verzoekster enkel de schorsing en niet de nietigverklaring van het in de bijlage 20 vervatte bevel om het grondgebied te verlaten heeft gevorderd. Deze vordering tot schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 mei 2023 is echter *ab initio* onontvankelijk aangezien het geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijk betreft en er derhalve, conform artikel 39/82, §3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, niet op afzonderlijke wijze de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gevorderd. De uiteenzettingen omtrent de “*schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten*” in het inleidend verzoekschrift zijn derhalve eveneens onontvankelijk. Hoe dan ook kunnen zij niet voor het eerst in de synthesememorie worden aangewend als een annulatiemiddel, daar waar de verzoekster in het inleidend verzoekschrift enkel de nietigverklaring heeft gevorderd van de bestreden weigeringsbeslissing, vervat in de bijlage 20 van 12 mei 2023, en zij nagelaten heeft om tevens de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten dat in diezelfde bijlage 20 vervat zit.

Tevens wordt voor het eerst in de synthesememorie op uitdrukkelijke wijze een schending aangevoerd van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er nogmaals op dat de verzoekster in de synthesememorie geen middelen kan aanvoeren die niet reeds in het verzoekschrift zijn opgenomen. De synthesememorie kan niet worden aangewend om eventuele leemtes van het inleidende verzoekschrift aan te vullen. Dergelijke aanvullingen zijn niet verzoekenbaar met de duidelijke bepaling van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet dat enerzijds voorziet in een samenvatting van alle aangevoerde middelen en er anderzijds uitdrukkelijk op wijst dat geen nieuwe middelen mogen worden uiteengezet in dit procedurestuk.

Teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, moeten de middelen in het verzoekschrift ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in

welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200.738).

Er valt *in casu* niet in te zien en het wordt noch in de synthesememorie, noch ter terechtzitting nader toegelicht waarom de pas in de synthesememorie opgenomen middelen niet reeds in het inleidend verzoekschrift konden worden aangebracht.

De Raad stelt dan ook vast dat de voorgelegde synthesememorie op deze punten een ongeoorloofde uitbreiding van het enig middel bevat.

Daarnaast is de inhoudelijke uiteenzetting omtrent de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in de synthesememorie op essentiële punten verschillend en nieuw ten opzichte van datgene wat in het oorspronkelijke verzoekschrift wordt uiteengezet. Zo wordt in de synthesememorie het volgende uiteengezet:

“Art. 2 en 3 Wet van 29 juli 1991

Op 16 juni 2023 heeft DVZ een beslissing genomen met een enorme impact op zowel verzoekster, T. Z. (...), als haar zus, M. Z. (...). Daarbij heeft DVZ nagelaten om op afdoende wijze te motiveren waarom ze is overgegaan tot weigering van een verblijf voor meer dan drie maanden met een bevel tot verlaten van het grondgebied. Zo bestaat de beslissing voor het overgrote deel uit de uitlegging van de Vreemdelingenwet in algemene termen en worden slechts enkele zinnen gewijd aan de specifieke situatie van T. Z. (...). Verder bespreekt DVZ enkel of de doelstelling van art. 47/1, 2° en 47/3, §2 Vreemdelingenwet, geïnterpreteerd in het licht van Richtlijn 2004/38/EG (Burgerschapsrichtlijn), in het gedrang zou komen in het geval van een weigeringsbeslissing. DVZ vertrekt in haar redenering dus vanuit een weigeringsbeslissing en concludeert dan - verkeerdelijk - dat er geen risico is op schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon, in casu, M. Z. (...). De eerste stap in de beoordeling van de aanvraag tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van gezinshereniging is echter logischerwijs de voorwaarden van de toepasselijke bepalingen - in casu art. 47/1, 2° en 47/3, §2 Vreemdelingenwet - af te toetsen aan de concrete situatie die voorligt. DVZ weigert uitdrukkelijk deze voorwaarden te behandelen.

“[...] worden de overige elementen met betrekking tot het ten laste zijn en onvermogen die van belang zijn in onderhavige aanvraag, heden niet uitgewerkt.”

DVZ (a) negeert de mogelijkheid dat T. Z. (...) deel uitmaakt van het gezin van M. Z. (...) ondanks dat zij in Marokko en Italië hebben samengewoond en dit in België willen verderzetten en (b) behandelt de bewijsstukken (zoals betalingsbewijzen en foto's) inzake het ten laste zijn gewoon niet ondanks dat T. Z. (...) deze heeft ingediend om haar aanvraag tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van gezinshereniging te staven.

Zonder rekening te houden met alle elementen en zonder duidelijke, volledige, pertinente, precieze en concrete motivering, kan T. Z. (...) niet begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de weigeringsbeslissing is gegrond. DVZ dient nochtans rekening te houden met de zware impact van de weigeringsbeslissing (...) op de twee zussen die ze uit elkaar rukt hierdoor.

Bijgevolg schendt DVZ art. 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 door geen afdoende motivering van de weigeringsbeslissing te voorzien.

(...)”

Terwijl de verzoekster in haar initiële verzoekschrift het volgende had aangevoerd:

“B. Nietigverklaring van de weigeringsbeslissing

De zus van mevrouw Z. (...) (stukken 3a en 3b), M. Z. (...), heeft een dubbele nationaliteit Zweeds-Marokkaans. Op grond van de Zweedse nationaliteit en het uitoefenen van haar recht op vrij verkeer is M. Z. (...) een burger van de Unie in de zin van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Een burger van de Unie heeft het recht op vrij verkeer binnen de Europese Unie. Gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, gelezen in het licht van artikel 3, lid 2 Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het

grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Burgerschapsrichtlijn) heeft inderdaad tot doel te zorgen dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon-Unieburger, in dit geval M. Z (...), niet geschonden wordt. De referentiepersoon-Unieburger mag zich niet ontmoedigd voelen om vrij naar een andere lidstaat te reizen.

DVZ stelt dat er geen risico is op een schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon-Unieburger aangezien zij reeds geruime tijd in België verblijft en reeds jarenlang gebruik maakt van haar recht op vrij verkeer. Deze redenering kan niet gevolgd worden. Noch de Vreemdelingenwet, noch de Burgerschapsrichtlijn stelt dat Unieburgers die reeds geruime tijd gebruik maken van hun recht op vrij verkeer minder recht zouden hebben op gezinshereniging. DVZ voegt zo een onbestaande vereiste toe. Het doet overigens niet ter zake dat mevrouw Z. (...) zich in Italië bevond alvorens naar België te komen en dat de referentiepersoon-Unieburger zich in Zweden bevond alvorens naar België te komen.

Mevrouw Z. (...) heeft in haar aanvraag tot langdurig verblijf in België op grond van gezinshereniging met haar zus, M. Z (...), verschillende stukken voorgelegd om aan te tonen dat Mevrouw Z. (...) onvermogen is en was en dus ten laste is van M. Z (...) in het land van herkomst. Zo heeft de referentiepersoon-Unieburger bijvoorbeeld geld overgeschreven naar mevrouw Z. (...) toen mevrouw Z. (...) zich nog in haar geboorteland, Marokko, bevond en toen mevrouw Z. (...) tijdelijk (wettelijk) in Italië verbleef (stuk 4) om haar te onderhouden vóór aankomst van mevrouw Z. (...) in België. DVZ legt de stukken - afzonderlijk en tezamen genomen - naast zich neer zonder ze te behandelen omdat het voorgaande element reeds determinerend zou zijn om de aanvraag te weigeren. Ten eerste zijn 'het ten laste zijn van de Unieburger' en 'het deel uitmaken van het gezin van de burger' twee afzonderlijke gronden voor gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet die niet als cumulatieve voorwaarden kunnen worden behandeld (artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet). Ten tweede verzuimt DVZ om de voorwaarden die effectief determinerend zijn, te behandelen. In een eerste beweging dient DVZ te beoordelen of mevrouw Z. (...) valt onder de noemer "de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden". DVZ aanvaardt (impliciet) dat aan deze voorwaarde voldaan is. In een tweede beweging dient DVZ te beoordelen of mevrouw Z. (...), in het land van herkomst, (a) ten laste is van de referentiepersoon-Unieburger of (b) deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon-Unieburger. In dit geval zegt DVZ (a) gewoon niet te behandelen en negeert DVZ mogelijkheid (b) ook al legt mevrouw Z. (...) van beide mogelijkheden bewijsstukken voor in overeenstemming met artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet.

DVZ heeft dus een beslissing genomen die niet in lijn is met de voormelde bepalingen uit de Vreemdelingenwet in samenhang met de Burgerschapsrichtlijn. DVZ kon niet oordelen dat er geen risico was op een schending van het vrij verkeer voor M. Z (...), de referentiepersoon-Unieburger. DVZ kon eveneens niet oordelen dat het de overige elementen aangehaald door mevrouw Z. (...) en de stukken daartoe neergelegd, niet behandeld dienden te worden. DVZ heeft haar beslissing als gevolg hiervan dus ook niet afdoende gemotiveerd overeenkomstig artikel 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Omwille van al deze redenen dient de beslissing van DVZ nietig te worden verklaard."

De uiteenzettingen in de synthesememorie omtrent de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zijn al te verschillend van deze in het verzoekschrift en zij betreffen geen daadwerkelijke repliek op de nota met opmerkingen. Zo wordt, onder meer, voor het eerst in de synthesememorie naar voor gebracht dat de bestreden akte voor het overgrote deel bestaat "uit de uitlegging van de Vreemdelingenwet in algemene termen", "dat slechts enkele zinnen (worden) gewijd aan de specifieke situatie van T. Z.", en dat de verzoekster "zonder rekening te houden met alle elementen en zonder duidelijke, volledige, pertinente, precieze en concrete motivering, niet (kan) begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de weigeringsbeslissing is gegrond. DVZ dient nochtans rekening te houden met de zware impact van de weigeringsbeslissing (...) op de twee zussen die ze uit elkaar rukt hierdoor." Ook zet de verzoekster in de synthesememorie uiteen dat de verweerder "de mogelijkheid dat T. Z. (...) deel uitmaakt van het gezin van M. Z. (negeert) ondanks dat zij in Marokko en Italië hebben samengewoond en dit in België willen verderzetten", hetgeen geheel iets anders is dan de volgende kritiek die werd uiteengezet in het verzoekschrift: "Het doet overigens niet ter zake dat mevrouw Z. (...) zich in Italië bevond alvorens naar België te komen en dat de referentiepersoon-Unieburger zich in Zweden bevond alvorens naar België te komen. Mevrouw Z. (...) heeft in haar aanvraag tot langdurig verblijf in België op grond van gezinshereniging met haar zus, M. Z (...), verschillende stukken voorgelegd om aan te tonen dat Mevrouw Z. (...) onvermogen is en was en dus ten laste is van M. Z (...) in het land van herkomst. Zo heeft de referentiepersoon-Unieburger bijvoorbeeld geld overgeschreven naar mevrouw Z.

(...) toen mevrouw Z. (...) zich nog in haar geboorteland, Marokko, bevond en toen mevrouw Z. (...) tijdelijk (wettelijk) in Italië verbleef (stuk 4) om haar te onderhouden vóór aankomst van mevrouw Z. (...) in België.”

Aldus blijkt dat de verzoekster aan de in het verzoekschrift aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift, een nieuwe wending poogt te geven.

De Raad wijst er in dit kader op dat de gedinginleidende akte, dit is het verzoekschrift, de grenzen van de rechtsstrijd bepaalt. De hierboven geschetste procesvoering is echter niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet dat de verzoekster de mogelijkheid biedt om een synthesememorie neer te leggen *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*.

Ter terechtzitting hierop gewezen heeft de advocaat van de verzoekster hierop gerepliceerd door te stellen dat in essentie de middelen in de synthesememorie op hetzelfde neerkomen als in het verzoekschrift en zij volhardt in deze middelen. Ter terechtzitting is de verzoekster in persoon aanwezig en benadrukt zij dat zij wordt onderhouden door haar zus.

Het betoog van de verzoekster dat zij wordt onderhouden door haar zus is vreemd aan wat hierboven wordt uiteengezet en houdt geen verband met de vraag of de verzoekster een wetsconforme synthesememorie heeft ingediend.

Verder kan de advocaat van de verzoekster, gelet op hetgeen voorafgaat, niet worden gevolgd waar zij vaagweg opmerkt dat de uiteenzetting in de synthesememorie op hetzelfde neerkomt als datgene wat in het verzoekschrift werd uiteengezet.

De Raad stelt dan ook vast dat de voorgelegde synthesememorie niet voldoet aan de in artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet voorgeschreven vereisten, zodat het beroep zonder meer dient te worden verworpen (*cf.* RvS 27 maart 2014 nr. 226.907).

Het beroep wordt derhalve verworpen bij gebrek aan een wetsconforme synthesememorie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE